

Med disse Bemærkninger skal jeg derfor paa Udvalgets Begne anbefale det højtærede Ting at vedtage det stillede Endringsforslag om, at Nr. 136 Johann Christoph Heinrich Lübeck, der er afgaaet ved Døden, udgaaar, medens Forslaget i øvrigt vedtages uforandret.

S. Jensen: Da hele Udvalget er enig om at indstille det foreliggende Lovforslag i uforandret Skikkelse, selvfølgelig med den Undtagelse, at den afdøde Ansøger udgaaar af Lovforslaget, kan det synes noget smaaligt, at jeg har stilt mig ud fra det øvrige Udvalg paa det Punkt i Betænkningen, hvor Flertallet udtaler sin Betænkning ved, at der gaas frem paa en saa human og liberal Maade over for Udlændinge, der søge Indfødsret. Dersom det var første Gang, eller dersom det kun var enkelte Gange, at en saadan Betænkning blev udtalt her i Betænkningen, vilde jeg heller ikke have stilt mig ud fra det øvrige Udvalg; men det er sket ofte. Vil man gøre sig den Ulejlighed at gennemløse blot en Del af de Betænkninger, der ere afgivne her i Tinget i Aarens Løb over lignende Lovforslag, vil man i mange af disse finde lignende Betænkninger udtalte. Saa vidt jeg kan skønne, har det ikke medført noget videre i Retning af at gaa strengere frem i Rigsdagen; men indirekte kan en saadan Betænkning, der kommer igen Aar efter Aar, øve et Tryk paa Ministeren, gennem hvis Haand vi modtage Ansøgningerne. Det er Grunden til, at jeg har stilt mig ud. Thi jeg vil ikke anse det for heldigt, om der blev lagt et saadant Tryk paa Ministeren. Jeg var i Tjor enig med det øvrige Udvalg i at ønske, at Indenrigsministeren vilde drage Omsorg for, at Ansøgningerne forelaa bedre oplyste, og jeg paastønner at det er sket, men der ud over ønsker jeg ikke, at der bliver gaaet. — En saadan oftere udtalt Betænkning kan komme til ikke blot at lægge et Tryk paa Ministeren, men tillige paa de kommunale Myndigheder ude i Landet, der skulle paategne disse Ansøgninger. Jeg kan ikke skønne rettere, end at der blandt Ansøgerne i Aar netop er en, som har lidt under en saadan udtalt Betænkning. Der er paa Forslaget opført en Ansøger, der søgte om Indfødsret i Tjor, men ikke blev optaget paa det Forslag, som da blev foreslagt. Jeg kan ikke skønne, at der var anden Grund for Ministeren til at forbigaa ham, end at den vedkommende Borgmester, der skulde forlyne Ansøgningen med Paategning, har givet den en, hvad jeg mildest talt vil kalde, takløs Anbefaling. Det er jo Grund-

lovens Mening, at det at meddele Indfødsret skal være et Lovgivningsanliggende. Vi maa altsaa fra Lovgivningsmagtens Side passe paa at vaage over, at vi ikke spærre Afdgangen til Rigsdagen. Jeg glemmer selvfølgelig ikke, at der ogsaa er en anden Vej til Rigsdagen end gennem Indenrigsministeriet; men det er sikkert, at det er den naturlige og for Lovgivningsmagten bekvemteste Maade, Ansøgerne komme til os paa, naar de komme gennem Indenrigsministeriet, hvor Lovforslaget affattes, og alt ligger parat til, at vi kunne fælde et Grundstøn over hver enkelt Ansøger om, hvorvidt vi skulle meddele ham Indfødsret eller ej.

Det er nærmest Grunden, hvorfor jeg har udstilt mig fra det øvrige Udvalg paa dette Punkt; men dersom jeg i øvrigt paa nogen Maade delte den Betænkning, som Udvalgets Flertal udtaler over for de mange Ansøgninger om Indfødsret, tror jeg nok, at jeg vilde min Opmærksomhed i en noget anden Retning, end Udvalgets Flertal gør. Det er en Kendsgerning, at de fleste, som indvandre hertil, ere Smaaakaarsfolk, for hvem Indvandringen hertil nærmest er et Erhvervs- eller Brødspørgsmaal. Nu kan det jo nok være, at det vilde være ubilligt, om Regeringen vilde blande sig i Forholdet mellem private Arbejdsgivere og deres Arbejdere; men Staten selv er ogsaa Arbejdsgiver og det i store Maader. Jeg skal til Eksempel nævne det langvarige og dyre Fæstningsbyggeri, som er foregaaet her i de sidste Aar. Jeg skal nævne to store Byggefretagender, som Staten staar i Spidsen for i Djebløkket, nemlig Anlægget af en Kystbane og af en Godsbanegaard her i Kjøbenhavn. Det ligger da nær, naar man er ængstelig for, at den store Indvandring i Tidens Løb skal medføre Byrder for vort Samsund, at spørge: Bliver der nu ogsaa fra Arbejdsgivernes; i dette Tilfælde fra Statens Side, tilstrækkelig vaaget over, at Landets Børn komme til at nyde Landets Brød, som det hedder i vor ældste Indfødsretslov? Jeg er ikke sikker derpaa; men selv om Myndighederne kunne sige, at der bliver vaaget der over saa vidt muligt, men at der jo indtræffer Tilfælde, hvor det er saa vanskeligt at skaffe Arbejdsraft her i Landet, at man maa modtage Arbejdsraft fra Ulandet, saaledes til Arbejder, hvori de udenlandske Arbejdere ere mere øvede, f. Eks. Kampstensarbejder, vil jeg sige, at, naar disse Folk, om ikke just ere komne herind i Landet efter Statens Opfordring, saa dog af Statsmyndighederne ere blevne modtagne og brugte af dem, saa vilde det være utaknemmeligt,